

Marlon Brando, o l'home que volia ser Gauvain

Marlon Brando cau bé. Ens agrada pensar que, rere les extravagàncies amb què ha amantit la seva vida –i a diferència d'una gran part del *star system* americà–, hi ha un ésser humà; i, encara més rar, un ésser humà intel·ligent.

Els detalls que justifiquen aquesta suposició, si no definitius, són de pes. Brando ha viscut, gairebé sempre, al marge de les convencions si fa no fa esperables en la resta d'actors i d'actrius d'anomenada. S'ha compromès –i tot fa pensar que amb més sinceritat que la majoria– amb els drets civils de les minories (sobretot, els indis americans), la defensa de la natura (inversions en l'estudi del fons oceànic polinèsic) i l'antiracisme militant (l'única pel·lícula seva dels vuitanta va proporcionar-li l'ocasió de fer d'advocat defensor d'un negre militant del CNA). Ha menyspreat la glòria del cinema, tot i que –una cosa és ser sensible als drets humans, i una altra de ben diferent és anar de beneit per la vida– n'ha aprofitat les carretades de diners que li proporcionava. Encara més definitiu: en lloc d'entrar en un quiròfan per sortir-ne rejovenit a base de punts, Brando ha trobat un sistema més ecològic i natural d'estirar-se la pell –tibar-la a base de quilos i més quilos, fins a la rodonesa absoluta.

També hi ha, és innegable, el seu vessant exòtic: la passió per les tahitianes. Marlon Brando, en l'amor, ha fet encara un altre greuge al seu món: no li han dit res les belleses oficials –que, de nou, allò de ser o no ser beneit, ha usat i tirat–, i ha preferit l'escalfor de les morenes polinèsiques i, en general, de les dones forasteres. Si se'ns permet la comparació, Marlon Brando és el Gauvain del cinema.

Però –sempre hi ha les lliçons de la vida– el paradís tenia una cara negra, i Brando ha hagut de veure com un fill seu –Christian, el *pinxo* que va passar pel programa de Josep Maria Bachs amb tot l'aspecte d'haver sortit d'una anestèsia, i fruit del

turbulent matrimoni de Brando amb Ana Kashfi –era acusat d'haver disparat contra el marit de la seva germana Cheyenne, filla de l'actor i la seva segona tahitiana, Tarita (de la primera, Movita, n'ha tingut dos fills més). Gauvain va trobar-hi la sífilis, a Tahiti. Brando, heroi modern, només podia rebre la recompensa de la sida o la violència de les armes –les plagues d'aquest final de mil·lenni. La lliçó sembla clara: ja no queden paradisos. Els tretze illots de Tietiaroa que el Gauvain de Hollywood va comprar-se el 1963 no han evitat el desastre, i Brando no té més remei que declarar da-

vant un tribunal per evitar que Christian vagi a la presó.

Aquestes darreres setmanes hem vist un Brando immens i paternal. Donava copets a l'espantada del seu fill, deia als periodistes que creia en la seva innocència, caminava trist i capcot en companyia d'una tribu de Brandos, nois i noies, nascuts de tres o quatre dones diferents. Quan seurà davant el jurat, segurament no en tindrà prou amb anys de Stanislavski i Actor's Studio –però estem segurs que els ulls d'aquest gran artista del nostre temps sabran commoure els espectadors de la llei.

Albert Mas Griera

NOTES

El Festival de Jazz de Palma celebra el seu X aniversari. Per commemorar aquesta fita l'Ajuntament de Palma ha organitzat un festival que, enguany, s'allargarà des del mes d'octubre fins a finals del de novembre. Entre els participants figuren noms internacionals com Carla Bley o Jerry Gonzalez i The Fort Apache Band, fins als més coneguts grups locals que de forma ja consolidada actuen des de fa anys, com és el cas del grup mallorquí Sausalito Jazz.

El pressupost del festival d'enguany s'ha elaborat gràcies a les diverses esponsoritzacions que ha rebut d'empreses mallorquines.

Al centre de Sant Cugat de Televisió Espanyola no li surt gens a compte ser una mera sucursal de Prado del Rey. Fins ara Madrid s'ha dedicat a entrebancar el procés de catalanització emprès a Sant Cugat des de fa uns anys i a buidar de contingut la programació pròpia del centre de Sant Cugat. Els millors programes (*Un dia és un dia, La lluna, Tres per Quatre* i un llarg etcètera) han estat xuclats per Prado del Rey obligant TVE-Catalunya a un sobreesforç a l'hora d'elaborar una programació atractiva. El nomenament d'Enric Lloveras, fins ara director del centre de producció de TVE a Catalunya, com a nou cap de programes de TVE s'afegeix al procés de descapitalització contínua que pateix el centre català de Televisió. Un últim comentari: com sempre que s'acosten unes eleccions a Catalunya, Enric Sopena torna a ocupar algun càrrec d'importància a TVE-Sant Cugat. Hi ha coincidències que fan pudor...